

Všem našim ženám a soudružkám blahopřejeme k jejich svátku Mezinárodnímu dni žen. Přejeme vám vše nejlepší, zdraví, štěstí a mnoho lásky.
red

Rozhovor s generálním tajemníkem ÚV KSČ s. Jiřím Vábrem po XXIII. sjezdu KSČ, který se konal 26. 11. 2014 v Praze

● Převzal jste funkci generálního tajemníka po s. Miroslavu Štěpánovi, což určitě nebylo jednoduché. Na co budete navazovat nově a případně z čeho linie strany neustoupíte?

Než odpovím na otázku, chci připomenout první smutné výročí, a to úmrtí Miroslava Štěpána, generálního tajemníka ÚV KSČ, které připadá na 23. března 2014. Byla to nejen pro mne, ale především pro celou stranu těžká chvíle a velká ztráta v době, kdy určité kruhy uvnitř, ale i zevně se pokusily naši stranu zlikvidovat a myslely si, že když Mirek Štěpán zemřel, se to jen urychlí a rozpoutaly nehoráznou kampaň. Mohu jen veřejnost před těmito lidmi co nejvíce varovat.

V té době se zároveň začala především na Ukrajině, a nejen tam, ale i v jiných částech světa, komplikovat mezinárodní situace. Před námi byly navíc úkoly, které vyplývaly z účasti ve volbách do Evropského parlamentu a současně byla zahájena příprava na náš řádný XXIII. sjezd KSČ. Mohu konstatovat, že ÚV KSČ s podporou členské základny situaci zvládl a zabránil rozpadu a zániku strany, ale i pošpinění jména s. Miroslava Štěpána a veškeré jeho práce, která, jak jistě víte, zahrnovala zachování svědectví vězně „sametové revoluce“, založení Platformy za socialismus a posléze založení Lidové unie národní a sociální záchrany (včetně Slovenska) a obnovu komunistické strany, zprvu pod názvem Strana československých komunistů a na XIX. sjezdu s původním názvem Komunistická strana Československa.

V těchto dnech vzpomínáme 20. výročí obnovy komunistické strany Československa. V historii komunistického hnutí této země zůstanou navždy zapsány Konventy, jimiž usiloval o společný postup komunistů v naší zemi v období po kontrarevoluci v roce 1989, a to na pozicích marxismu-leninismu.

Na otázku o dalším směřování KSČ odpovím jednoduše. Odpověď naleznete v právě přijatých sjezdových dokumentech a závěrečném XXIII. sjezdu naší strany. Jsou Vám a všem občanům k dispozici.

Rozhodně strana pod mým vedením neustoupí z pozic marxismu-leninismu a z naplňování svého programového hesla „Československo – práce – socialismus“.

● Jaký jste měli se s. Miroslavem Štěpánem osobní vztah?

Více než 25 let jsme si navzájem zcela věřili a v zásadních věcech mezi námi nebyl žádný názorový rozpor. Oba jsme pochopili, že svět se zásadně změnil ve všech směrech a že se hraje dnes již o úplně něco jiného než do devadesátých let minulého století. Vážil jsem si nesmírných zkušeností s. Štěpána, které získal ve svých mezinárodních funkcích a jeho znalosti reálií jednotlivých zemí světa. Měl jsem v životě štěstí, že jsem s ním mohl tolik let spolupracovat a od něj se mnoha věcem mnohé naučit, ale naučit se i trpělivosti a potřebnému nadhledu, naučit se lidem naslouchat a jim rozumět.

Naše snaha a cíl byl, aby KSČ tady měla i nadále svoje historické místo, aby se o její historii říkala pravda a nebyla špiněna tak, jak mnozí se snaží; aby zde byla úcta ke všem těm, kteří dali i to, co člověk má nejценnější, život, kteří životy pokládali v době první republiky a především v době fašistické okupace za

svobodu a šťastný život pro většinu poctivých lidí. Mirek byl vždy o mnoho kroků vpřed a mnozí ho i někdy nechtěli a pak se taky tak k němu i chovali. Bylo to i u jeho knížky, kterou krátce před svým úmrtím vydal pod názvem „Miroslav Štěpán. Můj život v sametu aneb Zrada přišla z Kremle“. Byl velký prognostik a zásadní věci, které v minulosti naznačil, se staly, žel, pravdou. Znal jako málokdo především východiska, ale taková, která prospějí naší zemi, straně a obyčejným lidem. Mně osobně velmi chybí a těžko již najdu takového kamaráda, jako byl on, kterému jsem mohl říci cokoliv, zůstalo to jen mezi námi a měli jsme k sobě velkou důvěru a věřili jsme si navzájem.

● Programovým heslem KSČ je „Československo – práce – socialismus“, co k tomu můžete dodat?

Toto heslo obsahuje ve třech slovech všechno. Máme za to, že tomuto heslu také každý, kdo má zájem, rozumí. Napovídá každému to hlavní, a to, že 21. století nakonec bude patřit socialismu. Rozpory dnešního světa totiž k ničemu jinému nemohou vést, tak jak to konečně předurčili správně klasické marxismu-leninismu, k nimž je nutné se vrátit studiem.

Československo v našem programovém hesle připomíná nejlepší období Čechů a Slováků v historii a zároveň přesvědčení o nutnosti obnovy jejich svazku, má-li být dosaženo pro většinu lidí podmínek pro spokojený a šťastný život v bratrském svazku. Vždyť Československo bylo rozděleno proti vůli většiny Čechů a Slováků.

Práce v našem programovém hesle připomíná, že měli pravdu opět klasické, když ji považovali za nejdůležitější lidskou potřebu. Máme za to, že mnoho lidí o tom již dnes není třeba přesvědčovat proto, že tuto potřebu měli možnost poznat sami za těch 25 let kapitalismu. Stejně jako to, že „práce je matka pokroku“, myšleno všeobecně i v soukromém životě.

Socialismus, jako společenská formace je jako jediná schopna zajistit normální a spokojený život pro většinu, o kterou nám, komunistům, jde. Socialismus je také jediná záruka světového míru a spolupráce mezi národy. To v praxi socialismus prokázal a také o tom se mohli již naši vrstevníci přesvědčit a mladí spoluobčané, věříme, že tuto zkušenost získají také. Rozhodně jsme proti zámečnickému lži, že tady byl komunismus. Je to jen manipulace s myšlením především u mladých lidí a nehoráznost je srovnávat ho s fašismem. V naší zemi v minulosti byla jen určitá forma poválečného socialismu a dle mého názoru spíše lidově demokratické zřízení.

● Co říkáte na domácí a zahraniční politiku?

Odpovídám jedním slovem – katastrofa. Rozvíjí, že je to katastrofa komplexní. Musím dát za pravdu bývalému prezidentu ČR Václavu Klausovi, co se týká rozvratu Ukrajiny a občanské války na Ukrajině. Je naprosto zřejmé, že hlavním agresorem jsou USA a jejich spojenci. Smutné na tom všem je přisluhování a trvalý předklon našich politiků a většiny členů naší vlády před tímto hanebným konáním. Je naprosto zřejmé, že tady jde o snahu ochromit a obklíčit Rusko, což je před naší veřejností úmyslně zatajováno. Je nehorázné, jak

Generální tajemník ÚV KSČ s. Jiří Vábr

v této věci působí naše veřejnoprávní sdělovací prostředky a vůbec se nedivíme, že se objevují náměty, že by se nemusely platit koncesionářské poplatky. Největší nehoráznost spočívá v prezentování a pomlouvání prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina jako největšího agresora a válečného štváče na naší planetě. On je dnes jedinou zárukou míru a kotmelce už byly učiněny ve všech směrech. Podívejte se sami na to, co pro váš život přinesly zmetky, kterým se běžně nazývají zákony vydávané v této zemi. Podívejte se na podmínky pro život mladých, nezaměstnaných, důchodců, tělesně postižených, ale i drobných živnostníků apod. Naše politická scéna je hodně komická a ve světě musíme působit opravdu v mnoha věcech legračně, ale o to je to více smutné.

● V jakém vztahu je KSČ s KSČM?
Náš zásadní rozpor spočívá v tom, že neznáme mimořádný prosincový sjezd KSČ, který se konal v prosinci roku 1989, a který odstartoval rozpad ČSSR, zvolení Václava Havla prezidentem, de facto likvidaci KSČ na pozicích marxismu-leninismu a nehorázně vylučování poctivých členů strany. To znamená dal zelenou likvidaci socialismu v naší zemi a nastolení tvrdého kapitalismu. Přes to všechno jsme v kontaktu s některými představiteli vedení KSČM v krajích a okresech.

Bohužel, v programových otázkách je mezi našimi stranami zásadní rozdíl. Přesto se snažíme spolupracovat všude tam, kde je to možné a kde máme společné cíle. Vzájemně se informujeme na všech stupních a z naší strany je snaha k postupnému sjednocení, ale na pozicích, jak již jsem uvedl, marxismu-leninismu. Zatím k tomu ještě nejsou zásadní podmínky. Rozdíl je mezi námi i v tom, že v KSČ všichni tuto práci děláme zdarma na všech úrovních a jak se říká za své peníze. V naší straně je skutečná svoboda slova a nikdo není šikanovaný nebo vylučovaný za svůj názor. Vážíme si obětavé práce členů KSČM v základních organizacích a určitě zde není rozporů.

● Co byste popřál našim občanům?
Abyste zamysleli rozumně nad tím, proč je náš národ dnes rozdělen na dva tábory, stavění generací proti sobě a komu to vlastně slouží, aby nerežignovali, aby nepřijímali nekriticky vše, co se jim dnes servíruje sdělovacími pro-

Pokračování na str. 2

Usnesení 2. zasedání ÚV KSČ konaného dne 21. 2. 2015 v Praze

Ústřední výbor Komunistické strany Československa

Bere na vědomí

1. Rozpis finančních částek – odvodů za jednotlivé ZO KSČ.
2. Doporučení soudruha prof. Dvořáka z Olomouce k orientaci a aktivizaci KSČ v současné době, předané písemnou formou.
3. Omluvný dopis Zdeňka Klímka, adresovaný ÚV KSČ.
4. Informaci s. Grünbauera o negativním působení KSČ 21 ve vztahu ke KSČ.

Kooptuje

- s. Jindřicha Skařupu do Předsednictva ÚV KSČ.

Schvaluje

1. Informaci s. J. Vábra o postupu Předsednictva ÚV KSČ v období od 1. zasedání ÚV KSČ.
2. Aktualizovaný programový dokument „KSČ 2000“ – Idea, organizace, jednota a akce a hlavní úkoly pro období do konce roku 2016.
3. Výroční finanční zprávu KSČ za rok 2014, předloženou s. J. Vábrem.
4. Vydání licenční základním organizacím strany dle rozpisu předneseného s. J. Servistou (viz příloha č. 1 tohoto usnesení).
5. Materiály předložené z pověření Předsednictva ÚV KSČ s. J. Servistou.
6. Kalendářní plán na 1. pololetí 2015.

Ukládá

1. Předložit v termínu do 31. 3. 2015 výroční Finanční zprávu KSČ za rok 2014 Poslanecké sněmovně Parlamentu ČR. Zodpovídá: s. J. Vábr
2. Připravit květnové slavnostní veřejné zasedání ÚV KSČ k 70. výročí Osвобоzení Československa slavnou Rudou armádou a k 20. výročí Obnovy Komunistické strany Československa. Zodpovídá: PÚV KSČ

MILÉ ČTENÁŘKY A MILÍ ČTENÁŘI

■ *Lidé se vinou agresivních Spojených států dostávají do situace, kdy se jako v době druhé světové války svět rozpadá na dva proti sobě stojící tábory. Občané téměř všech zemí byli tenkrát postaveni před volbu, na které straně budou stát: buďto na straně protihitlerovské koalice usilující o porážku německého fašismu, nebo na straně Hitlera. Konečně každá válka houfuje její přímé a nepřímé účastníky v konečné instanci do dvou protichůdných válečných táborů. Účastí na jednom z nich se každý občan profiluje. OBAMA NEBO PUTIN? Jde o rozhodnutí, kterému se nelze vyhnout.*

■ *Komentář k NOVE VERZI RUSKÉ VOJENSKÉ DOKTRÍNY se zabývá tím, co by měli pokrokoví občané znát. A nejen oni! Je zapotřebí, aby si naši občané uvědomili, že v ruské vojenské doktríně došlo k výrazným změnám jako odpověď na zesilující sankční válku Západu (USA, NATO, EU), že tudíž její změnu vyprovokovaly. Skončilo zastrahování Ruska, ustálil se na nové úrovni křehký atomový pat.*

■ *V krátké črtě OBECNÝ POHLED jde o naléhavé připomenutí významu obecných (celostátních) pohledů na politickou problematiku. Je aktuální zejména proto, že působením politicky nesvědomitých buržoazních sdělovacích prostředků jsou občané odváděni od*

vážných politických záležitostí a jsou krmeni informacemi, které je odvádějí od pochopení závažných politických problémů.

■ *Ukrajinský fašistický prezident Porošenko byl při své návštěvě Spojených států oceněn jako jejich velký spojenc. Jeho projevy v americkém Kongresu byly přijaty ovacemi. Při vědomí své naprosto závislosti na podpoře ze strany USA jim pochleboval, prováděl extrémní rektální alpinismus (česky řitolezil) a kongresmani při jeho projevu VSTÁVALI A TLESKALI... Poukázání na nepřilíživou moudrost těchto tleskálek a vstáválek je na místě.*

■ *Vstup amerických vojáků do České republiky byl ze strany amerického vedení testováním jako válečného předpolí jejich armády, či přímo válčiště. Byl testem politické kvality nynější české vlády, která hraje slouhu pro naplnění záměrů USA na české půdě. NĚCO TAKOVÉHO NECHCEME.*

■ *VELKÁ LOUPEŽ – III. Je předposlední částí výňatků z knihy Františka Dvořáka Velká loupež aneb bourání státu. Cílem článku je uvést další fakta, která dokazují olupování českého státu od Bílé hory až po naše dny, aby na nás občané nezapomínali pod záplavou reakčních pomluv českých dějin a jejich cíleného zapomínání. red.*

Pietní akt k 67. výročí Vítězného února

Představitelé Komunistické strany Československa v čele s generálním tajemníkem s. Jiřím Vábrem si připomněli 67. výročí Vítězného února položením kytice rudých karafiátů na hrob Klementa Gottwalda a jeho spolupracovníků.

Je dobré a poučné připomenout si nezapomenutelnou dobu a vrátit se k oněm dnům uctěním památky těch, kteří byli v únorové bitvě na straně fronty, na níž stála většina národa.

Pietní akt proběhl v odpoledních hodinách 19. února 2015 na Olšanských hřbitovech v Praze.

Uctění památky osvobození bez osvoboditelů

Nemohu se krátce nevyjádřit, byť jen v principiální rovině k významnému 70. výročí uctění památky osvobození Osvětimi, která se konala za účasti těch některých, co přežili lágry a také řady čelných politiků z mnoha zemí. Jen to mělo, slušně řečeno malou kosmetickou vadu. Konalo se bez osvoboditelů, tedy bez představitelů země, hrdinských vojáků Rudé armády tehdejšího SSSR, kteří za cenu svých životů osvobodili Polsko. Je to jako kdyby osvobození Paříž či Plzeň nepozvala představitele USA, kvůli jejich současné politice. Polsko má povinnost při těchto příležitostech faktickým osvoboditelům chránit, rezervovat, nejdůstojnější místo, vedle těch co přišli peklem Osvětimského tábora. Považují to za ostudu a nehoráznost, neboť lid-

ský život máme všichni jen jeden a smyslem života je život ŽÍT! Zavádět do těchto pietních akcí současnou mezinárodní politickou krizi, je tak nízké, že tomu nelze ani uvěřit. A bohužel je to smutná pravda. Je to jeden z kamínků mozaiky imperiální politiky prováděné přes pakt NATO proti zlobivým, nepřizpůsobivým. Pťam se, kolik milionů lidí musí být zavražděno, aby si lidé a především představitelé mocných, zejména západních zemí uvědomili, jak velkou společnou a trvalou hodnotu mohou mít slova „Život v míru“ a „Svět bez válek“.

Čtít osvobození i osvoboditele je čtít pravdu. A ten, kdo v vědě necítí minulost, tomu nemohu věřit v současnost, a tím spíše mu věřit NEBUDU ani i ve věcech budoucích!
Roman Blaško

Rozhovor s generálním tajemníkem ÚV KSČ s. Jiřím Vábrem po XXIII. sjezdu KSČ, který se konal 26. 11. 2014 v Praze

Pokračování ze str. 1

středky. Aby si nenechávali našeptávat nesmysly a snažili si tvořit zdravý a pravdivý vlastní názor. Aby reagovali na kroky, které směřují k likvidaci krás naší země, jejího bohatství, ať jsou činěny kýmkoli. Aby si vážili historie této země – s ohromnou pokrokovou tradicí a díla, které vykonali a vybojovali naši předci. Aby nevěřili tvrzením, že politické strany jsou nemoderní překonanou záležitostí. Naopak, aby se měli na pozoru před různými nevládními a z ciziny importovanými organizacemi a institucemi, které mají za úkol vyprávět pohádky v zájmu cizích mocností a boháčů, tak jak je to především děláno z americké ambasády v ČR. Americký velvyslanec Andrew Schapiro by si měl uvědomit, že v této naší zemi je jen hostem, a tak by se měl i chovat a neorganizovat „červe-

né karty“ proti našemu panu prezidentovi, který byl poprvé zvolen přímou volbou většinou občanů této země, aby mu neurčoval, co má či nemá dělat, a to ještě drze a veřejně. Bylo nehoráznou provokací průjezd americké techniky a vojáků USA přes naše území a proti tomu musíme otevřeně protestovat. Ptáme se, kde se vzalo najednou tolik nových praporů USA podél průjezdné tratě? Přece si to ti naivní, pošetilí lidé nekupovali sami, co s nimi mávali! Kdo to tedy financoval a organizoval?

V současné době bych byl nejšťastnějším člověkem, kdyby si většina občanů vzpomněla při příležitosti 70. výročí osvobození naší vlasti, kdo nesl největší tíhu války a kdo přinesl největší oběti ve druhé světové válce. Že to byla hrdinná Rudá armáda, která nám přinesla svobodu a mír. Že na našem úze-

mí položilo život 145 000 mladých sovětských lidí za naši svobodu, že zachránili náš národ před totální likvidací fašisty. Běžte se podívat na Olšanské hřbitovy v Praze, že tam leží především mladí kluci mezi 20-30 lety, kteří měli život před sebou a byli to oni, co za naši svobodu dali své mladé životy! V televizi a dalších sdělovacích prostředcích se bude možná tvrdit něco jiného, určovat a obskakovat jiného osvoboditele a vítěze.

Naším spoluobčanům přeji, aby se v obdobích příštích voleb rozhodovali ve velké účasti a měli šťastnou ruku při výběru kandidátů, kteří nebudou sloužit cizím zájmům, zbohatlíkům a podvodníkům, ale poctivým voličům pro blaho naší země.

Děkuji za rozhovor.

Rozhovor vedl **Roman Blaško**

Obama nebo Putin?

Od ukrajinské krize, zrežírované Spojenými státy v roce 2014, uplynul více než rok. Jejím jádrem je občanská válka v zemi, která jako každá občanská válka, probíhá pro obyvatelstvo s ničivými účinky. Ve složitých časech dochází nejednou k nečekaným politickým kotrmelecům v označování jejich aktérů, což rozkolísává věrnost popisu některých skutečností.

Kupříkladu inzerují-li se Spojené státy za demokratické, je to neadekvátní k jejich politickému profilu, neboť rozhodující slovo v tomto světě mají oligarchové, tj. boháci, jejichž majetek má větší slovo než „nejdemokratičtější“ volby. Tento kapitalistický loupežný stát, který pod falešnými „demokratickými“ hesly usiluje o to, aby přeměnil ostatní svět na svou kolonii, se již dávno v mezinárodní politice nefidí Monroeovou doktrínou z roku 1823: Amerika Američanům, vyhlášenou prezidentem Jamesem Monroem. Nejde o dávno zapomenutelný fakt.

Podle této doktríny nepodléhá území amerického kontinentu napříště kolonizaci žádného evropského státu. Každý takový pokus bude USA pokládat za ohrožení míru a vlastní bezpečnosti. Nepřípustnost intervence na americkém kontinentě se podle této doktríny týká pouze evropských mocností, nikoli samotných USA, které si touto doktrínou vyhradily právo (!) na intervence v Latinské Americe.

Spojené státy rozšířily duch této doktríny za základ svých loupeživých operací na celém světě pod záminkou jejich úsilí o prosazení svého pojetí demokracie na celém světě jistěně vybudováním vojenských základem (900) ve státech, které jejich „demokratickému“ tlaku podlehly. Vůči těm, které jsou pro ně zatím velké dostro, projevuji nevraživou politiku (Rusko, Čína a další).

K nové verzi ruské vojenské doktríny

Denní tisk přinesl 27. prosince 2014 zprávu o nové ruské vojenské doktríně, tj. směřnici pro praktickou činnost ve vztahu k určitým zemím nebo jejich skupinám. Kupříkladu Eisenhowerova, Trumanova, Hallsteinova doktrína ap. Ve vojenské oblasti jde o potenciálně útočnou nebo obrannou doktrínu.

Avšak na jejím názvu tolik nezáleží, poněvadž žádný stát nebo jejich seskupení, příkladně NATO či EU se neproklamují jako útočníci a soustavně mlží o své podstatě. Takže v tomto ohledu lidstvo jakoby žije v prostředí hlubokého míru, žel přerušovaného tu a tam nějakými světovými válkami a podobnými „dřobnými“ válečnými nesázami způsobenými jejich rozdílnými aktéry v názorech na to, co jim patří, či co si nárokují. Jde o trvalý politicko-dialektický proces v současné době poznamenaný v Evropě občanskou válkou na Ukrajině, vyvolanou Spojenými státy a jejich spojenci v NATO a Evropské unii.

Toto spojení je doprovázené majdanským vzkříšením banderovského fašismu, který padl do přívětivého oka oligarchické skupiny USA, která v nynějších časech ochotně na Ukrajině podporuje skupinu ukrajinského prezidenta Porošenka. Ten pro Spojené státy představuje profil řádného „demokrata“, i když vede válku proti ruskojazyčným ukrajinským občanům...

V důsledku toho, že USA organizují komplot Západu proti Rusku v podobě sankční války, která jej má všestranně oslabit, změnil se závažně poměr sil mezi Západem a Ruskou federací, což přinutilo ruské vedení přikročit k vážným krokům k obnovení velmocenského postavení Ruska a k obnovení mezinárod-

ního respektu vůči němu. Vychází z faktu, že Rusko je nejsilnější jadernou velmocí, že tváří v tvář k válečnému tlaku „demokratického“ protiruského seskupení je rozhodnuto prostředky, které má k jeho zmaření, využít.

Ruský prezident Putin podepsal 26. 12. 2014 novou vojenskou doktrínu, podle které patří k hlavnímu nebezpečí pro Rusko rozšíření bojových kapacit Severoatlantické aliance (NATO) nebo americké koncepce rychlého nasazení na globální úrovni.

Moskva si vyhrazuje právo preventivního jaderného úderu. Mezi nejvýznamnější vnitřní rizika zahrnuje doktrína na aktivitu vedoucí k destabilizaci země a teroristickou činnost, oznámil Kreml.

Podle zpravodajství ruské státní televize RT je oproti dosavadní doktríně novinkou zdůraznění nebezpečí expanze NATO, budování jeho vojenských kapacit a skutečnost, že tato aliance se rozhodla ujmout „realizace globální funkce porušování mezinárodního práva“. Doktrína mezi hlavní zahraniční hrozby zahrnuje „vytváření a zavádění globálních strategických protiraketových systémů, které narušují zavedenou globální stabilitu a rovnováhu sil v zásobách jaderných raket, realizace koncepce „rychlého úderu“, záměr nasazovat zbraně ve vesmíru a rozmístování strategických konvenčních vysoce přesných zbraní.

Součástí doktríny zůstává jako doposud koncepce, že ruská armáda zůstává obranným nástrojem, který se země zavazuje používat pouze jako poslední možnost... „Beze změny zůstávají zásady použití jaderných zbraní, které má Rusko k dispozici. Jejich hlavním cílem

je odradit potenciální nepřátele od útoku na Rusko.

Moskva si ale vyhrazuje právo jich použít preventivně. K ochraně před vojenským útokem, ať už jaderným či konvenčním, který by ohrožoval existenci země.“ (čtk)

Co přimělo Rusko ke změně vlastní vojenské doktríny? Je to nastolení faktického válečného stavu ze strany Západu s cílem vyřadit Rusko ze světového společenství a jeho válečným zničením jej vystavit na pospas především americkým kapitalisticko-oligarchickým supům, kteří pod hlavičkou obrany demokracie na kterémkoli místě světa si činí nárok na to, aby se vyvíjel podle zájmu amerických oligarchů.

Rusko nebude váhat využít svého postavení jako přední jaderné velmoci s americkým nepřítelem zatočit. A nemusí se ohlížet na to, co tomu řekne „svět“. Putinovské Rusko se tlakem USA jeho nohládě, vinou NATO a jiných nátlakových mechanismů, jako je příkladně Evropská unie, dostalo do pozice válečného patu. Na jeho trvání závisí osud ostatních států světa. Vylučuje bez hrozby poškození zájmů celého lidstva válečné ambice agresivního amerikanizovaného sourozenství jaderných vyděračů.

Je skutečností, že zastráňovací monopol Spojených států nejen vůči Rusku, ale také vůči celému světu, změnou ruské doktríny přestal fungovat. Bohužel, nelze vyloučit, že nějaká politicky neodpovědní lidé si pořádně novou ruskou doktrínu bedlivě a přemýšlivě nepřetčto. Je proto důležité, aby těch občanů, kteří vědí, co nová ruská doktrína obsahuje, bylo co nejvíce.

Arnošt Šica

Prohlášení KV KSČ v Hradci Králové

V měsíci březnu tohoto roku se sešli v Hradci Králové zástupci Krajského výboru KSČ se zástupci Krajského výboru KSČM k výměně názorů na současné dění. Konstatovali, že vzhledem k mimořádně závažné mezinárodní a vnitropolitické situaci je nezbytně nutné spojovat síly, a to nejen mezi sebou, ale se všemi pokrokovými lidmi a institucemi. Situace na Ukrajině, ale nejen tam, naplno ukazuje, jak blízko má lidstvo k světovému válečnému konfliktu.

Protagonisté režimu v naší zemi po roce 1989 dovedli naše národní hospodářství do katastrofální situace a navíc ji zadlužili na cca dva biliony korun. To nemá v historii naší země obdoby. Stejně

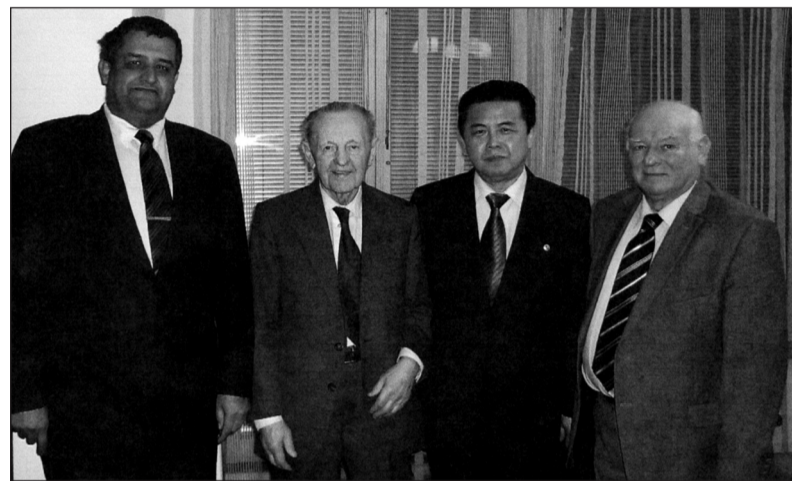
jako morální a sociální úpadek a nepředstavitelně vysoký nárůst zločinnosti u nás.

Společným cílem proto musí být náprava, které může být dosaženo jedině cestou obnovy socialismu v rámci domácí i internacionální spolupráce. Spolu chceme usilovat, tak jak tomu bylo za socialismu, aby každý občan měl právo na práci, právo na bezplatné zdravotnictví a vzdělání, právo na svobodný společenský, kulturní a sportovní život. K podpoře těchto cílů spojíme své úsilí, práci a čas. Jsme si vědomi, že jediným společným základem pro to může být pouze marxismus-leninismus.

V Hradci Králové, březen 2015

Setkání na velvyslanectví KLDK

Dne 10. února t. r. nový velvyslanec KLDK v ČR soudruh Kim Pchjong-il pozval vedení KSČ spolu se zástupci KSČM na přátelskou schůzku. Za KSČ se jednání zúčastnili s. Jiří Vábr, s. Jozef Servista, s. Věra Hollerová a s. Jiří Grünbauer.

Z korejského velvyslanectví – zleva P. Šimůnek, M. Jakeš, Kim Pchjong-il, J. Vábr

Pozvání přijal i bývalý generální tajemník ÚV KSČ Miloš Jakeš. Za vedení KSČM byli přítomni s. Petr Šimůnek, místopředseda ÚV KSČM a s. Věra Flasarová. Bylo to první seznámení s novým soudruhem velvyslancem KLDK v ČR. Poprvé takové společné setkání bylo za přítomnosti vedení KSČ spolu se zástupci z KSČM.

Schůzka vedená v soudružské atmosféře byla velmi přínosná pro všechny zúčastněné. Soudruh velvyslanec také přítomně informoval o současném dění v KLDK a o úkolech, které teď řeší Korejská strana práce v roce 70. výročí jejího vzniku.

Obecný pohled

Mezi marxisticko-leninskými komunisty je dostatečně znám Leninův názor, že v řešení jakýchkoli situací je zapotřebí ujasnit si obecný pohled na ně; že kdo takto nepostupuje, nemůže se vyvarovat vážných nezdů. Bohužel, je nemálo občanů, kteří takto nepostupují, a to zejména v politice, která se týká všech aktérů světového dění, to má neblahé důsledky.

Bereme v úvahu, že samo stanovení obecného nemusí být vždy vystihující a může docházet k chybným v úsudku, neboť nic v lidské společnosti není dokonalé. Ale již vědomí si v obecnosti ujasnit, o co v tom kterém případě jde, je důležité. Příkladně v době života amerického prezidenta Ronalda Reagana se prosazoval názor, že Sovětský svaz je Říší zla, tedy kolosální politická zlovolná stupídita. Dodnes je vtlučována tato zlovolnost imperiální buržoazii do vědomí světové populace.

Politickým dědicem této Reaganovy protisovětské invektivy se stali všichni jeho prezidentští následovníci. Mezi nimi prezident Obama, který přenáší podlý obsah této promluvy na Putinovské Rusko, které by západní oligarchové rádi přeměnili v kořist, aby jej pokořili a vyrabovali jeho přírodní bohatství. A realizovaly Hitlerovy plány, které jim hrdinství sovětského lidu spolu s hrdinskou Rudou armádou zneškodnilo zrealizovat.

Vzpětí po skončení druhé světové války kapitalistický Západ pod vedením USA rozpoutal proti evropskému socialistickému táboru studenou válku, jejíž odůvodnění se neslo ve smyslu hlubokého antisovětského záští, která přes četná tvrzení Západu, že skončila rozpadem evropského socialistického tábora, jsou falešná. Transformovala do zvlčilé záští americké oligarchie proti Rusku. Bez ohledu na to, že Ruská federace je rovněž kapitalistický stát, který se ale nemíní nechat podrobit chamtivě americké „demokracii“.

Tato situace je těhotná třetí světovou válkou, která pokud by vznikla, neodbytně by proběhla za použití jaderných zbraní. Každá podpora světových cílů západních proamerických oligarchů je podněcuje ke krajnostem, které mohou mít neblahé důsledky. To by si měli uvědomit jak politici, tak nekritičtí obdivovatelé USA z „povolání“, zejména v hromadných sdělovacích prostředcích. A rovněž tak pravcová kulturní fronta, která podceňuje již okatý nástup fašistických řešení závažných mezinárodních problémů. Příkladem je ukrajinská krize, v níž figurují i zoldácké fašizoidní skupiny štědře podporované Spojenými státy.

Není málo občanů, jejichž politické vědomí je oblužováno falešnou demokratickou tvář Spojených států. Ač je to paradoxní, v přívalu informací všeho druhu občané nejsou věcně informováni o tom, co se děje. Nelze se proto divit, že týdeník Unie českých spisovatelů 7/2014 se v článku Petra Žantovského ujal role kritika informačních poměrů v České republice pod názvem Krym a česká média; selhání žurnalistiky: „Nejen mediální, ale i odborná reflexe ukrajinských událostí u nás trpí chronickou jednostranností. Novináři, ale i mnozí politologové v médiích označují Rusko jako agresora a Ukrajinu jako obět. Kolektivně ignorují právo národa, třeba toho ruského na Krymu – na sebeurčení. Naopak: hledají důvody, proč mu toto právo upřít a ještě přítom argumentovat rádo by demokraticky.“

Komu taková politická situace vyhovuje? Odpověď na to není nesnadná; v konečném souhrnu Spojeným státům a jejich českým nohsledům. Avšak pokrokoví čeští lidé si dokážou vytvořit obecný pohled na ukrajinskou světovou krizi sami. Jejich pokrokovost je pro ně v posuzování obecných pohledů spolehlivým kompasem.

Antonín Jamný

Velká loupež – III.

Poznámky z knihy Františka Dvořáka Velká loupež aneb Bourání státu

Růst národního důchodu v letech 1948 až 1989

Autor píše:

Koncem roku 1947 bylo v ČSR za 690 mld. Kčs základních prostředků (ZP), k tomu asi 37 mld. Kčs v nedokončené výstavbě a asi za 30 mld. Kčs ostatních zásob – celkem tedy za 757 mld. Kčs (pokud uvažujeme s poloovičním opotřebením základních výrobních prostředků ve výši asi 345 mld. Kčs, pak se tato hodnota, počítáno v zůstatkových cenách, snižuje na hodnotu kolem 400 mld. Kčs).

To ale zahrnuje výrobní a nevýrobní odvětví (bydlení, zdravotnictví, školství, správu) a majetek všech společenských sektorů – státního, komunálního, družstevního, soukromého i osobního vlastnictví. Na české země z toho připadalo asi 82 %, na Slovensko 18 %.

Ve srovnání s rokem 1989:

Koncem roku 1989 měla ČSSR celkem už za 4477 mld. Kčs základních prostředků (daleko mladších a tedy i méně opotřebených než ve zmíněném výchozím roce) a na 701 mld. zásob (včetně nedokončené výstavby). Celkem tedy za 5178 mld. Kčs tohoto majetku (vzrostl 6,8krát).

Z toho v ČR ho bylo za 3614 mld. Kčs. Vzrostl 5,8krát a na Slovensku za 1564 mld. Kčs (vzrostl 11,4krát). Pokud bychom uvažovali s poloovičním opotřebením základních fondů, což je pro srovnání plně oprávněné, i když spíše nadzazeně (zejména u staveb a budov) a zčásti v družstevním vlastnictví, pak jeho výsledná reálná hodnota v cenách roku 1989 se pohybovala okolo 3 bilionů Kčs, tj. vzrostla tedy více než 7,8krát.

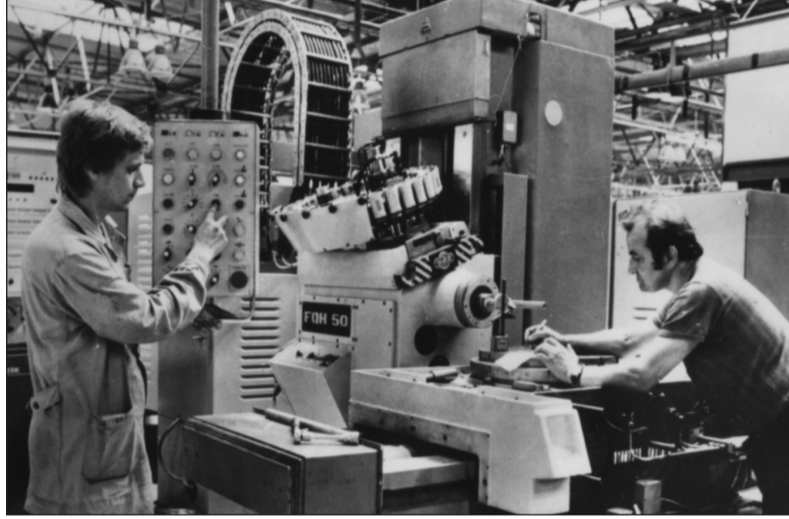
...V rámci toho byly vybudovány ohromné produkční i výrobní kapacity. ... Byla postavena zcela nová města. Za dobu čtyřiceti let socialismu byly zrenovovány celé územní oblasti (východní a jižní Slovensko).

To všechno bylo vybudováno výhradně z vnitřních zdrojů, z domácí (vlastní) práce, bez jakéhokoliv zahraničního kapitálu. ... Navíc v tomto období ČSSR finančně vypořádala všechny náhrady za majetek znárodněný v poválečných letech. Hlavně v roce 1945 zahraničními vlastníky, takže v tomto ohledu nebyly už žádné mezi-státní dluhy a spory.

Autor knihy ilustruje ohromný růst národního bohatství příklady. Tak například instalovaný výkon elektráren v daném období (1948 až 1989) vzrostl z 2625 MW na 21 670 MW. V rámci toho existovaly jaderné elektrárny Jaslovské Bohunice a Dukovany, před dokončením v podstatě byly i jaderné elektrárny Mochovce a Temelín (který sou-

časný buržoazní režim nebyl s to dodnes dokončit!) o kapacitě 5760 MW.

Národní hospodářství mělo **těžební kapacity** kamenného uhlí, hnědého uhlí, produkce oceli, cementu, benzinů, automobilů, obuvi atd. Navíc byly **zavedeny četné zcela nové výroby**: niklu, hliníku, umělých hmot všeho druhu a hlavně nejrůznější technicky progresivní strojírenské produkce, respektive existovala **celá nová výrobní odvětví**: výroba jaderné energetiky, syntetických vláken, elektroniky. Byly postaveny stovky výrobních hal.

Ůžívování numericky řízeného obráběcího centra FQH-50 v n. p. Zbrojovka ve Vsetíně

Byly **vybudovány tisíce kilometrů nových dálnic**, železniční síť byla zvětšena. Bylo **zveleveno zemědělství**. Byly **postaveny stovky škol**, všeho typu, jeslí **poliklinik, nemocnic**, kulturních domů, sportovních areálů, obchodních domů, správních budov ap.

Za uvedené období bylo **postaveno 3530 tisíc nových bytů** (z 5845 tisíc celkového počtu zvýšení jde o 60 %!).

Naším úkolem nebylo statisticky zdokumentovat ohromný rozvoj československého socialistického státu ve všech

Odchovna pro 800 kusů mladých jalovic v Lesné u Tachova

konkrétnostech, ale připomenout **k jákému rozvoji po všech stránkách v československém reálném socialismu v době jeho existence došlo**. Je to nezbytné proto, že současný buržoazní vykořisťovatelský režim zatajuje fakta o socialistické společnosti v Československu, případně je komolí, aby mohl snížit význam nynějšího katastrofálního krizového vývoje pro občany České republiky.

Pod **stránce sociální** za čtyřicet let reálného socialismu **vzrostl počet obyvatel**

Československa o 3300 tisíc obyvatel (z toho v České republice 1471 tisíc). **Tvorba zdrojů** národního důchodu se zvýšila 7,2krát, **osobní spotřeba** obyvatelstva (bez neplacených služeb zdravotnictví, školství, kultury apod.) vzrostla 4,9krát. **Průměrný věk** se u mužů zvýšil ze 61,5 roku na 68 let, u žen 4 66,1 na 78,3 v ČR.

Dědictví po socialistickém Československu

František Dvořák věnuje tomuto tématu pět stránek podrobného rozboru. Soustředujeme naši pozornost jen na celkový obrys daného problému.

Na konci osmdesátých let (1989) bylo buržoazní reakci k dispozici uloupení národního bohatství všeho lidu, k obnovení kapitalismu, obsahující ohromný bilionový majetek. Nešlo jenom o restituce a privatizace, ale byly znehodnoceny vklady a důchody občanů. V podstatě šlo o protiučastní vyvlastnění bilionového majetku.

Základní prostředky včetně zásob činily v ČSSR 4.477.009 mld. Kčs, z toho ČR 3.121.401 mld. Kčs a SR 1.355.608 mld. Kčs. Autor zdůrazňuje: „Samozřejmě nejde jen o tento hmotný majetek (bez pozemků a kulturního dědictví nehmotného majetku, vybavení armády), ale také o zaběhané, vyškolené a fungující výzkumné, vývojové, vý-

robní, obchodní a jiné pracovní a řídicí kolektivy v příslušných podnicích, tvořící intelektuální základ národního hospodářství.

Rozvoj socialistického Československa neprobíhal ve skleníkových poměrech. I po Únoru 1948 pokračoval mezi buržoazií a proletariátem boj kdo s koho. Poražená domácí reakce po celou dobu trvání reálného socialismu, podporovaná zahraniční reakcí, zejména ze strany USA (viz např. americká vysílačka Svobodná Evropa) usilovala o zvrácení poúnorových poměrů za co největšího využití zuřící studené války vedené Západem proti socialistickému Východu.

Socialistickou výstavbu brzdila historická setrvačnost společenského vědomí značného počtu občanů (střední vrstvy, pracivodá inteligence, maloměsták vcelku), nedostatečné prameny jak řešit zcela nové neobvyklé úkoly socialistického budování, pro jejich řešení nebyly zkušenosti, průnik ozvuků mezinárodní situace do politických poměrů v zemi.

Američtí kongresmani mají jisté právo tleskat komukoli, kdo si to podle nich zasluhuje. Je-li to Porošenko, pokrokovými lidmi na celém světě pokládány za výrazný typ fašounského politika, co si má kdo o tom myslet? Tato otázka není zbytečná, ale naprosto oprávněná, neboť jde o nejvyšší sbor Spojených států, země, která aspiruje na světovládání. Je zřejmé, že politická figura Porošenka souhlasí s jejich představami, jak má správný demokrat vypadat, když patří do garnitury politiků, kteří vzešli z fašistického majdanského převratu v Kyjevě, nebo jsou o něm nedostatečně informováni. Nepochybně jsou si neotřesitelně vědomi, že jejich přístup ke světu je jedině správný. Porošenko jim to dosvědčuje – proto mu tleskají. Oceňují v podstatě míře na něm právě toto. Poněvadž ruský Putin se na to dívá nelibě. A tak společně s Porošenkem tleskákové jej nenávidí, čímž si upevňují svůj „demokratický“ politický profil podle přísloví, že vrána k vráně sedá a rovný rovného si hledá. Je-li tomu tak a podle našeho úsudku ano, je to velmi nebezpečná situace, kterou charakterizuje výrazný nástup fašismu do mezinárodních poměrů.

Od skončení druhé světové války, kterou nastavila americká „demokraticky“ koncipovaná studená válka, Spojené státy bez přestánek pod firmou boje za skutečnou (tedy americkou) demokracii válčí. Zůstává po nich krvavá stopa (Severní Korea, Vietnam, Irák, Libye a jiné země). Vinou USA se poválečný svět nestal demokratičtější, i když jsou světová média ovlivňována především ze strany USA. Tento stát, který je v rukách hrstky oligarchů, nešetří prostředky, aby se prezentoval jako záruka demokracie a míru na celém světě, za masivní podpory světové bašty sionismu, Izraele. Nedělá to vždy tak odpudivě jako v posledně jmenovaném případě, ale prostřednictvím států NATO a Evropské unie, které Spojeným státům dělají politické křovi, i v tak ořesných případech, jako bylo rozbití Jugoslávie.

USA, kde mohou, se v zájmu ustavení pravé demokracie angažují společně, kde se to dá. Na jejich „demokratickou“ misionářskou činnost si nemohou stěžovat zbrojářské firmy na celém světě. Jsou v zájmu míru tak „obětavé“, že usilují vmanévrovat do uskutečnění svého úmyslu zmocnit se Ruska celou Evropu. V té věci jdou tak daleko, že nepohrdnou pochvalou ze strany již vstanuvšího fašismu, jak je to v případě Porošenka.

Vše, co profiluje mezinárodní politiku USA, se neuskutečňuje bez pozhování amerického Kongresu. Za jeho jednáním stojí nezajím lidu USA, ale světového oligarchiátu, skupiny, která v konečné instanci rozhoduje o postupu, jak se má „demokratická“ Amerika chovat. Tito lidé ovšem nesedí v Kongresu, který má roli zastupitele zájmů všeho amerického lidu, tedy od chudáka, který žije v ulici, až po obludného miliardářského „demokratického“ oligarchu. Jen nepočitelní navikové si mohou myslet, že kongresmani jsou zástupci amerického lidu. Je vyloučeno, aby byli ve sporu s oligarchickou mocí v pozadí.

Americké kongresmany lze sotva pokládat za elitu demokracie v Americe, neboť Kongres má prsty ve všem, co prospívá úmyslům Spojených států dosáhnout plně vlády nad lidstvem pod záminkou, že USA jsou svými demokratickými tradicemi včetně vyhlazení šedesáti milionů původního indiánského obyvatelstva, povolány být v čele lidstva.

Jde o politický rasismus ve formě ideje nadřazenosti USA nad ostatními státy světa. To je ovšem vzdáleno představám jiných států, například mohutné lidové Číny a dalším lidnatým státům, jako jsou Indie, Pákistán, Bangladéš, v Asii, Brazílii, v Jižní Americe a lidnaté státy v Africe. Avšak pocit nadřazenosti USA nad ostatními zeměmi je veliký a vzrostl do politického vědomí občanů Spojených států, což ještě neznamená, že jsou proti tomu, aby někdo s nimi nebo za ně tahal horké kašany z ohně. Tohle nelze podceňovat, uloupení Texasu Mexiku a jeho připomení k USA není zcela zapomenutou historií.

Spojené státy svérázným způsobem činí celý svět svou kolonií. Spolu s tím vzkrísily ve vztahu k němu moresty z dějin kolonialismu: loupežnou zvůli okrařovanou moderními americkými „misionáři“. Nynějším cílem takové koloniální výpravy je putinovské Rusko a klíčem k otevření trezoru s jeho národním bohatstvím je zmocnění se Ukrajinou demofašistickým Porošenkem. Ale jak se ukazuje, ukrajinský miliardářský oligarcha není v této úloze dost úspěšný. Vyžaduje od USA možnou podporu, což odhaluje přímou zainteresovanost USA na ustavení mchanice fašistickodemokratické moci prosazované Porošenkem na Ukrajině. Poněvadž tato situace je zřejmě pro Kongres USA v chápání jeho členů politicky složitá, Porošenko neváhá ji v řídicím stanu této koloniální operace Spojených států nepřilíš chápavým kongresmanům vysvětlit. Ačkoli sotva pochopili, o jakou nebezpečnou demokratickou misi Spojených států jde, přesto při jeho projevu vstávali a tleskali. aniž by si uvědomovali, že jejich zjevná politická nedostatečnost je pro celý svět nebezpečná. Svět totiž není cirkev, v němž diváci tleskají ubohému šaškovi, který si svým „humorným“ šaškovstvím obstarává živobytí.

Přesto po listopadu 1989 nastupující buržoazní reakce dostala ohromné šance ke svému „demokratickému“ obohacení, měla se z čeho obohatit, co nechat rozkrást, co roztunelovat, z čeho nastolit nynější „úspěšné“ formálně demokratické poměry a zajistit si svou existenci spoluúčastí na tažení světové kapitalistické káry členstvím ČR v „mírmlivném“ NATO a v houfu evropských států pod vlajkou Evropské unie, jak si ji pospíšil vztyčit na Pražském hradě prezident Miloš Zeman.

Pokrokoví čeští občané nezapomínají na roky, v nichž československý socialistický stát, spolu s dalšími státy evropského socialistického tábora zbavil všechny občany existence kapitalistického vykořisťování námezdních pracovních sil a zabezpečil jim základní životní jistoty od kolébky do hrobu bez hrozby nezaměstnanosti a dalších sociálních béd charakterizujících poměry v současné České republice.

(Dokončení v příštím čísle)
SIMON HONTER

Kritická poznámka k návštěvě Porošenka v USA

Vstávali a tleskali

Redakční sloupek Haló novin z 20. 9. 2014 Číman Porošenko, jehož autorkou je Monika Hoření, je uveden na pohled nepřilíš závažnými věťami, že „Ukrajinskému prezidentovi Porošenkovu se dostalo přijetí v americkém Kongresu. Divali jste se taky? Porošenko hovořil, kongresmani a kongresmanky tleskali a vstávali, pak zase tleskali a vstávali. Jak by ne? Komu by se nelíbilo poslouchat pečlivě přípravený projev, v němž se z americké vlády a cíle té mašinerie Strýčka Sama dělá vzor demokracie, meta, k níž prý jiní směřují...“

Američtí kongresmani mají jisté právo tleskat komukoli, kdo si to podle nich zasluhuje. Je-li to Porošenko, pokrokovými lidmi na celém světě pokládány za výrazný typ fašounského politika, co si má kdo o tom myslet?

Tato otázka není zbytečná, ale naprosto oprávněná, neboť jde o nejvyšší sbor Spojených států, země, která aspiruje na světovládání. Je zřejmé, že politická figura Porošenka souhlasí s jejich představami, jak má správný demokrat vypadat, když patří do garnitury politiků, kteří vzešli z fašistického majdanského převratu v Kyjevě, nebo jsou o něm nedostatečně informováni. Nepochybně jsou si neotřesitelně vědomi, že jejich přístup ke světu je jedině správný. Porošenko jim to dosvědčuje – proto mu tleskají. Oceňují v podstatě míře na něm právě toto. Poněvadž ruský Putin se na to dívá nelibě. A tak společně s Porošenkem tleskákové jej nenávidí, čímž si upevňují svůj „demokratický“ politický profil podle přísloví, že vrána k vráně sedá a rovný rovného si hledá. Je-li tomu tak a podle našeho úsudku ano, je to velmi nebezpečná situace, kterou charakterizuje výrazný nástup fašismu do mezinárodních poměrů.

Od skončení druhé světové války, kterou nastavila americká „demokraticky“ koncipovaná studená válka, Spojené státy bez přestánek pod firmou boje za skutečnou (tedy americkou) demokracii válčí. Zůstává po nich krvavá stopa (Severní Korea, Vietnam, Irák, Libye a jiné země). Vinou USA se poválečný svět nestal demokratičtější, i když jsou světová média ovlivňována především ze strany USA. Tento stát, který je v rukách hrstky oligarchů, nešetří prostředky, aby se prezentoval jako záruka demokracie a míru na celém světě, za masivní podpory světové bašty sionismu, Izraele. Nedělá to vždy tak odpudivě jako v posledně jmenovaném případě, ale prostřednictvím států NATO a Evropské unie, které Spojeným státům dělají politické křovi, i v tak ořesných případech, jako bylo rozbití Jugoslávie.

USA, kde mohou, se v zájmu ustavení pravé demokracie angažují společně, kde se to dá. Na jejich „demokratickou“ misionářskou činnost si nemohou stěžovat zbrojářské firmy na celém světě. Jsou v zájmu míru tak „obětavé“, že usilují vmanévrovat do uskutečnění svého úmyslu zmocnit se Ruska celou Evropu. V té věci jdou tak daleko, že nepohrdnou pochvalou ze strany již vstanuvšího fašismu, jak je to v případě Porošenka.

Vše, co profiluje mezinárodní politiku USA, se neuskutečňuje bez pozhování amerického Kongresu. Za jeho jednáním stojí nezajím lidu USA, ale světového oligarchiátu, skupiny, která v konečné instanci rozhoduje o postupu, jak se má „demokratická“ Amerika chovat. Tito lidé ovšem nesedí v Kongresu, který má roli zastupitele zájmů všeho amerického lidu, tedy od chudáka, který žije v ulici, až po obludného miliardářského „demokratického“ oligarchu. Jen nepočitelní navikové si mohou myslet, že kongresmani jsou zástupci amerického lidu. Je vyloučeno, aby byli ve sporu s oligarchickou mocí v pozadí.

Americké kongresmany lze sotva pokládat za elitu demokracie v Americe, neboť Kongres má prsty ve všem, co prospívá úmyslům Spojených států dosáhnout plně vlády nad lidstvem pod záminkou, že USA jsou svými demokratickými tradicemi včetně vyhlazení šedesáti milionů původního indiánského obyvatelstva, povolány být v čele lidstva.

Jde o politický rasismus ve formě ideje nadřazenosti USA nad ostatními státy světa. To je ovšem vzdáleno představám jiných států, například mohutné lidové Číny a dalším lidnatým státům, jako jsou Indie, Pákistán, Bangladéš, v Asii, Brazílii, v Jižní Americe a lidnaté státy v Africe. Avšak pocit nadřazenosti USA nad ostatními zeměmi je veliký a vzrostl do politického vědomí občanů Spojených států, což ještě neznamená, že jsou proti tomu, aby někdo s nimi nebo za ně tahal horké kašany z ohně. Tohle nelze podceňovat, uloupení Texasu Mexiku a jeho připomení k USA není zcela zapomenutou historií.

Spojené státy svérázným způsobem činí celý svět svou kolonií. Spolu s tím vzkrísily ve vztahu k němu moresty z dějin kolonialismu: loupežnou zvůli okrařovanou moderními americkými „misionáři“. Nynějším cílem takové koloniální výpravy je putinovské Rusko a klíčem k otevření trezoru s jeho národním bohatstvím je zmocnění se Ukrajinou demofašistickým Porošenkem. Ale jak se ukazuje, ukrajinský miliardářský oligarcha není v této úloze dost úspěšný. Vyžaduje od USA možnou podporu, což odhaluje přímou zainteresovanost USA na ustavení mchanice fašistickodemokratické moci prosazované Porošenkem na Ukrajině. Poněvadž tato situace je zřejmě pro Kongres USA v chápání jeho členů politicky složitá, Porošenko neváhá ji v řídicím stanu této koloniální operace Spojených států nepřilíš chápavým kongresmanům vysvětlit. Ačkoli sotva pochopili, o jakou nebezpečnou demokratickou misi Spojených států jde, přesto při jeho projevu vstávali a tleskali. aniž by si uvědomovali, že jejich zjevná politická nedostatečnost je pro celý svět nebezpečná. Svět totiž není cirkev, v němž diváci tleskají ubohému šaškovi, který si svým „humorným“ šaškovstvím obstarává živobytí.

Jaroslav Nebeský

Pokračování na str. 4

Vězení jako byznys

(aneb Co o Klausově amnestii nebylo řečeno)

Reforma našeho „zaostalého“ a evropsky nevyhovujícího vězeňského systému Česka se ozývá více a více. Co se děje a oč tu vlastně běží, ptám se sám sebe, ale i některých politiků a známých. Většinou je to nechává chladnými, jelikož spořádaných občanů se tohle přece netýká a rozdíl mezi soukromým vězením a státním de facto i de jure nemusí být. Já si však myslím pravý opak a mám zato, že výše uvedená norma či názor je nám nucene!

Před pěti lety jsem při ověřování zdrojů jednoho tématu narazil na zajímavé informace, které mě dovedly k tomu, že mimo jiné běží další vlna privatizace v rámci reformy i ve vězeňské sféře. Dost mě to zarazilo, jelikož mi nepřišlo na mysl, že by u nás mohlo někoho něco takového vůbec napadnout. Ale podnikání je přece především sféra služeb. V provozování soukromých institucí vidím značná rizika. A navíc si myslím, že se zaprvé, posunou společenské normy k horšímu, a zadruhé, vězení nebude přimárně plnit funkci nápravného zařízení, Stane se jí především efektivní tvorba zisku a dojde ke zvýšení exekutivní represe zřejmě pro běžné občany.

Za vlády Mirka Topolánka se tento koncept rozběhl. A jeden z prvních realizací kroků byl, že se začalo systematicky značně tlačit na soudce, aby dávali alternativní tresty. Tento směr neměl však potřebný dopad, nebyla „společ-

ská“, neboli podnikatelská poptávka skrze politické struktury.

Nečasova vláda tento resort podfiancovala škrty v rozpočtu a informovala nás, občany, přes hlavní proud médií, jaký je vážný stav tohoto resortu a co jsou v něm za problémy právě v době, kdy se musí šetřit a vést rozpočtová „zodpovědnost“.

Tato Nečasova vláda měla mnoho politických a podnikatelsko-mocenských zadání: mimo jiné církevní zločin, neboli odklonění, vyšší DPH, nový občanský zákoník atd. Topolánek vše nastartoval, ale nebyl schopen věci pořádně dotahovat, měli s Dalíkem jiné starosti. Jednou z klíčových věcí bylo přijmout nový občanský zákoník, namixovaný podle vzoru vyspělejšího kapitalistického Západu, nasazený na hrot staroevropského práva. Vláda schválila převedení určitých pravomocí na vedení nápravných zařízení a „ulevila“ tak soudcům, aniž by si toho

společnost mohla pořádně všimnout, natož si uvědomit, co se děje. Role Nečasovy vlády také byla v tom, že tyto započaté kroky měla zásadním způsobem posunout. V parlamentu měla potřebnou většinu pro schválení těchto politických objednávek, takže vše mohlo jít podle plánu. A tak se bez ohledu na cokoli a kohokolí schvalovaly zákony, jejich úpravy a novelizace doslova v balíčcích. Pro nás občany je naopak důležité neuspěchat čtení zákonů, aby politici, kteří rozhodují, tyto klíčové zákonodárné věci veřejně a odborně projednali a neuspěchali je, a síce s voliči v zájmu nás všech.

Vrchol však přišel s posledním novoročním projevem tehdejšího prezidenta Václava Klause, kdy do cílové rovinky předposlední etapy této privatizace padla jeho velká vlistizdrádná amnestie. MIMOCHODEM, Klaus byl jedním z největších kritiků Václava Havla, zejména po

Pokračování na str. 4

Co nechceme...

Nepovažujeme za nutné říkat jinými slovy něco, co řekl někdo jiný. Jen proto, abychom se jevíli jako původní, ačkoli je to v souladu s naším míněním. Nicméně si vždy najdeme příležitost, abychom se v tom či onom mohli přidat, nebo se od toho distancovat. To je případ článku v českém levicovém deníku Haló noviny. V daném případě jde o informaci ze 16. března 2015 **Nechceme u nás cizí vojáky!** Na nebezpečí plíživé fašizace, provázené snahou o omezení informací a vnucování určitých schémata myšlení, čehož jsme v současné době svědky, poukázal europoslanec Miloš Ransdorf (KSCM) na pražské manifestaci u příležitosti 76. výročí německé okupace okleštěného Československa v roce 1939.

Redakce tohoto levicového deníku uvádí: „Příkladem Německa před druhou světovou válkou, ale i Chile před fašistickým pučem v roce 1973, je podle europoslance ukázkou toho, jak je důležité mít možnost svobodně získávat informace a jak nebezpečný je pokus o jejich umlčení. Ransdorf připomenul slova prezidenta USA Baracka Obamy z letošního února, že ‚USA chtějí mít největší

ozbrojené síly na světě, aby mohly zkrátit ruce těm, kteří neposlouchají.‘ Za demonstraci síly označil úmysl USA, aby jejich vojenská technika projela evropskými zeměmi, které jsou údajně ohroženy ‚ruskou expanzí‘. A to, kdy i prezident Václav Havel tvrdil, že USA jsou nám vzorem ve směřování k demokracii... Žel, lež a nenávist válkuje pravdu a lásku! míní europoslanec.“

V tomto článku z Haló novin je nejpodstatnější připomenutí slov prezidenta USA, že USA chtějí mít největší ozbrojené síly, aby mohly „zkrátit ruce těm, kteří neposlouchají“. To je filozofie práva v pojetí amerického kovoje, jízdního hlídače stád hovězích dobytka, člověka jednoduchého myšlení, s kterým není radno se dostat do sporu, poněvadž by mohl dokázat, že jeho hlavním argumentem je jeho schopnost revolverem hájit svoji pravdu.

Nedělají dobře občané, kteří si neví, jak mají toto, že Obama nosí své „colty“ stále nížeji. V případě jejich použití by mohl zavinit světovou katastrofu. Lživě haní Ruskou federaci expanzí, kterou nedokáže doložit, zejména ve srovnání s chováním Spojených států, které jsou

vojensky přítomny, takřka na všech kontinentech a na všech světových mořích. Lze dokázat, že Ruská federace si chce podmanit Evropu? Označení Ruska za útočníka je do nebe volající Obamův americký zaměřený protiruský nonsens (nesmysl). Nebo, že by Spojeným státům hrozilo, že jejím územím projede ruská trojka?

Strašení celého světa „expanzivním“ Ruskem je sice zjevná pitomost, ale lidí zhloupaných mediální válkou Západu proti Ruské federaci není zase málo. V této záležitosti si nelze dělat iluze.

Průjezd americké armády Českou republikou je odvozen z naší přítomnosti v agresivním NATO a vázanosti s Evropskou unií. K tomu přísluší vzít na vědomí názor prezidenta Miloše Zemana, uvedený v citovaném článku „Nechceme u nás cizí vojáky“, vyjadřující jeho obavy, že Evropa se z nástupu fašismu ve třicátých letech minulého století nepoučila dostatečně. Nejde o nějaký nevýznamný politický kolorit nastávajících zkoušek našeho lidu, ale o syrovou skutečnost: Nechceme u nás americké vojáky!

Zdeněk Hilšar

Inaugurace parlamentní domovnice v ČT 24

Přečetl jsem si 17. 3. 2015 v Právu článek M. Němcové, aby vláda neplatila prezidentovi republiky Zemanovi jeho cestu do Moskvy 9. května na oslavu 70. výročí konce druhé světové války a osvobození Československa od hitlerovského fašismu.

Co si tato dáma vůbec myslí, ví, o jakou oslavu jde? Nebýt strašných obětí Sovětského svazu, 27 milionů padlých rudoarmějců a občanů Sovětského svazu, patně by dnes ani nežila, protože jsou známy plány hitlerovců obsadit středoevropský prostor, povraždit nebo vystěhovat občany Československa a dalších evropských států na Sibiř. Pokud by měla štěstí, běhala by po Sibiři na sněžnicích.

Jde o dámu dobře zajištěnou od r. 1998 u parlamentního koryta. Pochvaluje si i pochvalovala si demokracii a svobodu v čase vlády jejich stranických soukromců, za nichž došlo k rozchvácení našeho národního bohatství nasměřovaného zákonně i nezákonně do vlastnictví velkých kapitalistů, miliardářů-oligarchů, ale i menších kapitalistů. Byla tedy samozřejmě u toho, když tyto vlády se zasloužily o rozvrácení sociálních jistot občanů a vytvořily společně s parlamentem armádu více než půl milionu nezaměstnaných a tlachala přítom kontinuitně, česky řečeno nepřetržitě, na pokračování o svobodě a demokracii. Byla na stejné vlně s vládami Topolánka a Nečase. Plynule tlachá i nyní. Za jejího demokratického plácání se mnozí stali bezdomovci nebo přišli o všechny svůj majetek „záslužnou“ činností exekutorů, proti kterým nikdo nezakročil. A tato provařená osoba se stejně provařeně ODS se nestyděla vystoupit v ten samý den večer v pořadu ČT 24 Interview, vedeného S. Witowskou O zamezení cesty prezidenta do Moskvy. Navázala na nepravdy o současné krizi na Ukrajině a na pomluvy o prezidentovi Ruské federace Putinovi, šířené po demokracii Goebbelsovými následníky z USA. Němcová to má také obrácené, vidí svět vzhůru nohama.

Všeobecně je známo, že jsou to Spojené státy americké, které drancují, okupují a olupují mnoho států světa, v kterých mají současně i své vojenské pozemní, letecké a námořní základny, aby mohly, jak prohlásil Obama, zkrátit ruce těm, co by snad nechtěli poslouchat a uznat nadvládu primáta, USA.

Taktika a strategie je také známa. Nejdříve v těchto státech školí a posilují opozici, za pomoci svých agentů zakládají protestní hnutí, organizují a rozpoutávají demonstrace, řeže, různé tzv. JARA a barevné převraty. Kde se to nedaří, tam spravedlivě po demokraticku proti darebným nedemokratickým státům humanitně zakročí tak, aby nezůstal kámen na kameni. Tím i další státy, které by snad nechtěly uznávat stejné hodnoty jako oligarchové v USA, jsou humanitně poučeny. Bylo tomu tak v Jugoslávii – Srbsku, v Iráku, Libyi, Sýrii a dalších,

stále to pokračuje v Iránu. v Sýrii i na Ukrajině. Jde o to, aby tam také bylo lépe, jako je teď v tom Iráku a Libyi.

I u nás je lépe. Je to vidět na Mirce, jak je šťastná. Dočkala se svobody, může plácet o demokracii do haleluja a nemusí už stát frontu na banány a pomeranče. Frontu na pracáku taky nestojí, v Parlamentu jí vyplácejí slušně, však si to odhlasovali. I duchod bude mít jako čert, tak o co jde? Jen dát si pozor doma ve Žďáru a neprozradit, kolik už je na účtu. Brabenci ze Žďáru na Sápravou by mohli padnout na obličej a museli by je oživovat. Mohla by si dopřát i velkých zásob toaletního papíru na WC, kdyby se náhodou měl vrátit socialismus, aby měla do foroty, ale jeho návrat ona nepřipustí, proto je v Parlamentu. Tam to sleduje denně na WC. Blížíci se socialismus by poznala okamžitě, jakmile by toaletního papíru ubylo a začínalo být méně a méně. Na takové indikátory je právě specializovaná, pozná se to, jak promluví k čemukoli. I jiných intimních, tedy tělesně blízkých prostředků je pozhnaně. Tolik jich je jen v kapitalismu, ale není slušné o nich mluvit, resp. mluví se jen v TV. Aby se to prodalo, musí mít v TV reklamu a mají teď dokonce křídélka.

Povídácky Němcové, že do Moskvy nikdo nepřijede, jenom náš prezident Zeman a severokorejský vůdce Kim Jong Un svědčí o tom, že už se s tím narodila, že to má od přírody, že není zvrhlá. Jinak řečeno informaci zřejmě převzala od někoho, kdo bydlí v pavilonu s vyvátřovanými pokojíky bez klik u oken a dveří. Měli by být chránění oba, aby si neublížili při roznášení pitomin. Pomluvy a lži o KILDR a napadání jejích zástupců může roznášet jen zvrhlík nebo osoba naprosto prázdná, která nic, naprosto nic o KILDR a její historii neví.

Korea byla 40 let nelidsky okupována Japonskem, které ji ekonomicky zničilo a brutálně vyražďovalo civilizisty. Přes 20 000 žen odvlekli do Japonska jako živý materiál, který musel sloužit sexuálním potřebám japonské armády na frontách. Po osvobození Koreje Sovětským svazem v r. 1945 byla tato země v r. 1950 napadena americkými agresory a 15 dalšími státy, které do této války zatáhly USA. Američané mají na svědomí totální devastaci KILDR. Na celém území padly 2 miliony vojáků a byli surově vražděni civilní obyvatelé Koreje. Nelze popsat v tak krátkém článku vše, tak nakonec snad jen stručně, heslovitá charakteristika pořadu na ČT 24 s M. Němcovou: soukromopodnikatelská aktivita a iniciativa k udržení parlamentního koryta; kbelík žluče; nenávist; zloba, která pravdu nemiluje; puch ODS, který M. N. kolem sebe šíří a po sobě zanechává. Nakonec dotaz „Paní Němcová, umíte se stydět?“

J. JONÁŠ

Vězení jako byznys

Pokračování ze str. 3

tom, co Havel vyhlásil tu svou největší amnestii v celé historii tehdejšího Československa. Havlovo konání bylo populistické, stejně tak v jistém směru zločinné, ale hlavně primárně účelové politické a už vůbec ne humanistické, jak se někteří jeho příznivci snažili takto amnestii Václava Havla prezentovat.

Klausova amnestie měla vyřešit jiné tíživé problémy. Vědělo se totiž, že ke korytu přijdou za krátký čas jiní, kteří by mohli celou věc protahovat, brzdit. Klaus, ač určitě nerad, nakonec na sebe tu roli velezářdce vzal. Bylo mu to nepřijemné, ale nový prostor pro volný trh a mladou, novou generaci podnikatelských elit v pravicovém sektoru byl jasný. Také řadu nepřijemných kauz a závažky vůči určitým skupinám mocenských struktur bylo nutné smést ze stolu. A zcela pragmatycky ji vyhlásil. Za-

jmálo by mě, co mu bylo odměnou, zda dobrý pocit z vyhlášené amnestie nebo dokonce něco konkrétního?

Tedy co nastává? Podfinancovaný resort ministerstva spravedlnosti zprivatizuje za pár „drobných“ „zdevastovan“ nemovitosti, na které stát nemá peníze. Stát následně umožní soukromým investorům a společnostem „zachránit“ naše zanedbaná skomírající nápravná zařízení.

„Ano, bude líp.“

A tady už nějaká vlastní účinná náprava člověka bude druhá nebo spíš čtvrtá kolej. Na vlastní nápravu se bude více jenom hrát! Primární bude tvorba co nejvyššího zisku, proti které nemůže nikdo nic přece mít, jinak běda. Také tvrdím, že soukromý podnikatelský sektor ve „vyspělém“ kapitalismu odvádí často takzvanou špinavou práci, kterou nemůže z různých důvodů dělat stát. To je

další negativní faktor. Dále tito napravení budou pod systémovou kontrolou i po odchodu z nápravného zařízení, zejména pro případnou potenciální recidivu, a tím pádem nové či další tvorby zisku.

Rovněž tyto vězně je potřeba jaksí, „vyrobit“. A vůbec nemluví o případném mocenském vyřizování účtů nebo i politickou represí skrytou za cokoli, pro tohle je zde také slušný prostor. Navíc využívání privátním subjektem levně pracovní vězeňské síly vykazuje dokonce znaky otrokářského vykořisťování. Nebo se mýlím?

Je to současný popis toho, co plus minus probíhalo. Ale co naše budoucnost? Nechce se tomu věřit, že by v naší civilizované zemi něco takového bylo přípustné. Ovšem jsem si vědom, že ve „vyspělejších“ kapitalistických Západě je to běžná norma. Nevím, jak ostatní, ale já za sebe tímto prohlašuji, že to kategoricky odmítám!

R. B.

VÝZNAMNÉ DNY A VÝROČÍ

LEDEN

1. 1910 * Anežka Malá, funkcionářka KSC, organizátorka kom. protifaš. odboje, spojka ústř. vedení KSC, popravena v Berlíně-Plötzensee († 24. 11. 1942) – 105. v. r.
1. 1895 * Anežka Hodinová-Spurná, pracovnice ženského a mírového hnutí, členka Státní rady Československa ve V. Británii, přední funkcionářka KSC († 1. 4. 1963) – 120. v. r.
1. 1905 * Václav Sinkule, český kom. novinář, za okupace instruktor I. ileg. ved. KSC, popraven v Mauthausenu († 20. 4. 1942) – 110. v. r.
1. 1960 † Václav Vacek, senátor KSC, odboj. kom. pracovník, první poválečný primátor Prahy (* 11. 9. 1877) – 55. v. r.
1. 1945 jednotky 4. ukraj. frontu osvob. Košice a Prešov – 70. v. r.

ÚNOR

2. 1995 vstoupila v platnost dohoda o přidružení ČR k EU – 20. v. r.
2. 1945 začala jaltská konference představitelů tří velmocí – SSSR, USA, V. Británie o zásadách poválečné politiky spojenečů, o rozdělení a okupaci Německa; do 11. 2. – 70. v. r.
2. 1990 ukončena činnost NF – 25. v. r.
2. 1990 podepsán protokol o obnovení diplomatických styků s Izraelem – 25. v. r.
3. 1910 * Vratislav Šantroch, kom. novinář, spoluprac. I. ileg. ústř. vedení; popraven spolu se svými redakčními spoluprac. V Křenem, J. Krejčím, F. Křížkem – 105. v. r.
2. 1945 nálet amerických letadel na Prahu, další nálety 2. 3. a 25. 3. – 70. v. r.

BŘEZEN

3. Mezinárodní den žen – významný den
3. 1890 * Vjačeslav Michajlovič Molotov (vl. jm. Skrjabin), sověť. státník († 8. 11. 1986) – 125. v. r.
3. 1945 vojska 4. ukraj. frontu zahájila ostravskou operaci – 70. v. r.
3. 1495 na českém sněmu přijato usnesení o přednostním postavení češtiny v Čechách – 520. v. r.
3. 1945 americký nálet na Kralupy nad Vltavou – 70. v. r.
3. 1420 v bitvě u Sudoměře husitské oddíly porazily rytířské vojsko – 595. v. r.
3. 1945 nálet amerických letadel na Prahu – 70. v. r.
3. 1945 zahájena bratislavsko-brněnská operace vojsky 2. ukraj. frontu maršála Malinovského; trvala do 5. 5. – 70. v. r.
3. 1990 na zasedání Federálního shromáždění název ČSSR změněn na Československá federativní republika; anulována smlouva o dočasném pobytu sovětských vojsk na čs. území – 25. v. r.
3. 1870 na Svárově střelba do stávkujících dělníků; zabito 6 dělníků a mnoho dalších zraněno; stávková začala 28. 3. – 145. v. r.

Žádný dokument, paskvil!

Dne 5. 1. t. r. odvysílala veřejnoprávní ČT 2 francouzský film s názvem **STALIN**. Tento byl v programových týdenních anoncován jako dokumentární a doplněn i dvěma barevnými Staliovými fotografiemi, což mu mělo zřejmě dodat zdání věrohodnosti.

Ovšem již první komentátorova slova, že Stalin poslal na smrt (rozuměj, dal popravit) na 20 milionů lidí, čímž se prý zařadil mezi nejtežší zločince dvacátého století, jasně prokázala, o čtvrcím filmu jde.

Za Stalina nebyly popraveny žádné miliony nebo milion lidí. Odtajněné ruské archivy uvádějí jiné počty osob, mezi nimiž bylo nemalé vrahů, násilníků a kriminálních živlů nejtěžšího kalibru, pak nutně docházíme k závěru, že to byl jen vymyšlený, ale veskrze lživý politický paskvil, nikoli seriózní dokument. J. V. Stalina obviňovali i z hladomoru na Ukrajině na počátku dvacátých let minulého století, který prý způsobil sám „svou“ kolektivizaci. Ani slovo o intervenci 14 imperialistických států do sovětského Ruska s jejími nezodpovědnými následky, a to včetně již zmíněného hladomoru.

Bodej! Vždyť cílem filmového paskvilu, který měl budít zdání objektivity, nebylo nic jiného než hanebné špinění Stalina jména, což je vždy štědrě odměňováno. Film mlčel o Staliových zásluhách, industrializaci, kolektivizaci, nemluvě už ani o porážce fašismu díky jeho genialitě a osvobození 113 milionů lidí v Evropě stalinským Sovětským svazem.

Dokument STALIN splnil zadání svých objednavatelů: diskreditovat Staliovou osobnost při příležitosti 135. výročí Stalina narození a po jeho zostuzení Chruščovem a Gorbačovem vylít na něj po čase zase další kbelíky špiny, diskreditovat tak i Sovětský svaz a socialistický systém v čele s komunistickými stranami jednotlivých zemí.

Každému, kdo je nezažatý a normálně myslící, tedy není slabomyslný, to muselo být při jeho sledování nad slunce jasné.

Závěrem, J. V. Stalin se narodil 21. 12. 1879, nikoli 1878, jak uváděl film, a zemřel 5. 3. 1953, byť komentář uváděl datum jeho skonu o den dříve. Ale to už asi pro autory tohoto pamfletu podstatné nebylo.

Rudolf Volný,
ved. tajemník OV KSC Vyškov

Opustili nás

Dne 18. března t. r. zemřel po dlouhé a těžké nemoci ve věku 66 let soudruh **Jiří Boháč**. Byl jedním z hlavních iniciátorů založení „Platformy za socialismus“, podílel se na založení Lidové unie národní a sociální záchrany a posléze obnovoval Komunistickou stranu Československa. Po obnově KSC v roce 1995 se stal členem Ústředního výboru KSC a zastával funkci statutárního zástupce generálního tajemníka ÚV KSC do roku 2012. Patřil k obětavým soudruhům marxistů-leninistům. Usiloval o zlepšení činnosti strany, aby po obnově pracovala v nových složitých podmínkách co nejlépe. Čest jeho památce.

Dne 22. března t. r. zemřela ve věku 93 let zasloužilá předválečná členka KSC soudružka **Miroslava Kunštátová**. Za svůj život v nejméně pětadvaceti případech prokázala velkou statečnost a odvahu, kterou osvědčila v boji za lepší a šťastnější život v naší zemi, zejména pak za druhé světové války. Byla vyslýchána gestapem v „Pečkárně“ a posléze vězněna v koncentračním táboře. Po válce se plně zapojila do budování socialismu v naší zemi a po kontrarevoluci v roce 1989 stála u zrodu „Platformy za socialismus“. Stala se i hlavní organizátorkou vzniku Lidové unie národní a sociální záchrany. Byla jedna z mála, která stála po celý život na pozicích marxismu a leninismu. Odešel v ní obětavý člověk, příkladný pro mnohé z nás. Čest její památce.

ČESKOSLOVENSKÝ KOMUNISTA, měsíčník pro politiku, vědu a kulturu.

Vydává Ústřední výbor Komunistické strany Československa.

Adresa: Jiří Vábr, Štíbrova 1216, 182 00 Praha 8. Jen pro vnitrostraničnou potřebu.

Internetové stránky Ústředního výboru Komunistické strany Československa (KSC)

jsou umístěny na této URL adrese: <http://www.ksc.cz>

E-maílová adresa pro zaslání elektronické pošty: ksc@ksc.cz